

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 016336 14 U
Sarajevo, 02.11.2015.godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Branimira Orašanina i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Natalije Peštović, u upravnom sporu tužitelja Udruženja građana „Borba protiv korupcije u BiH“ – Transparency International Bosne i Hercegovine, Banja Luka, koga zastupa punomoćnik
advokat _____ protiv rješenja broj: 03-1-03-1-132/3-14 od 05.05.2014. godine, tužene Agencije za osiguranje depozita Bosne i Hercegovine, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana 02.11.2015. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tužene broj: 03-1-03-1-132/3-14 od 05.05.2014. godine, poništava se i predmet vraća na ponovni postupak.

Tuženi je dužan tužitelju naknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 700,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tužene, broj i datum navedeni u uvodu presude, odbijena je žalba tužitelja, izjavljena na dopis Agencije za osiguranje depozita Bosne i Hercegovine, broj: 03-1-03-1-132/2-14 od 08.04.2014. godine, kojim dopisom je tužitelj obaviješten da je u 2012. i 2013. godini Agencija imala zaključena dva ugovora o djelu, i to: jedan za poslove knjigovodstvenog evidentiranja promjena na portfelju Fonda za osiguranje depozita i neophodne korekcije za finansijske 2011. i 2012. godinu po modelu efektivne kamaten stope radi potpunog prilagođavanja MRS-39, te drugi za poslove izrade aktuarske analize, a ukupna vrijednost ugovora je 17.000,00 KM, a odbijen je u dijelu zahtjeva za dostavljanjem kopija ugovora.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora. U obrazloženju tužbe navodi da je, pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama BiH, podnio zahjev tuženoj, te tražio dostavu informacija koje su pod kontrolom tužene – kopije svih ugovora o djelu koje je ova institucija zaključila u 2012. i 2013. godini. Ističe da je na akt direktora tužene kojim je odbijen zahtjev za pristup informacija, blagovremeno izjavio žalbu smatrajući da prilikom rješavanja zahtjeva javni organ nije razgraničio šta je to informacija, a šta lični podatak, te je stavio

odredbe Zakona o osiguranju depozita u bankama BiH i Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH. Ukazuje da je tužitelj nevladina organizacija koja praktično od donošenja Zakona o slobodi pristupa informacijama na svim nivoima vlasti u BiH radi na analizi i primjeni istih kroz organizovanje konferencija, radionica, edukacija, podnošenja prijedloga za unapređenje istog u skladu sa evropskim i svjetskim standardima i sl. Ističe, u vezi sa traženjem tužene da zahtjev za pristup informacijama bude podnesen na propisanom obrascu, odnosno da se na taj način uslovljava da javni organ odgovori rješenjem, da Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH propisuje formu i sadržinu zahtjeva, ali ne propisuje obavezu da se podnositelj zahtjeva obraća javnom organu isključivo na propisanom obrascu tog javnog organa, te da u ostalom zahtjev tužitelja sadržavao sve zakonom propisane elemente, pa čak i više od navedenog obrasca. Nadalje navodi da nije tražio lične podatke, niti je zahtjev formulisao na način da stavi naglasak na to s kim je tužena zaključivala ugovore, te da dobije nečije jmbg, tekuće račune i sl., nego su od javnog organa tražene informacija koje su u njegovom posjedu – kopije zaključenih ugovora o djelu u 2012. i 2013. godini. Navodi da nije najjasnije zašto organ nije postupio u smislu člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, kojim je predviđeno da, ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, nego je u potpunosti odbio pristup informacijama. Ukazuje i da u pobijanom rješenju tužena nije navela niti jedan član citiranog zakona na osnovu kog je moguće utvrditi izuzetak od objavljivanja traženih informacija, tj. nije naveden zakonski osnov za status izuzeća informacije, te da je, pored toga, propušteno da se uzme u obzir faktor javnog interesa, iz razloga što nije dovoljno, kako javni organ smatra, da je samo moguće odbiti pristup informacijama na osnovu vlastitog mišljenja, pa da se, samo po tom osnovu, uskrati slobodan pristup informacijama. Tužitelj ističe da se u konkretnom predmetu ne mogu primijeniti odredbe Zakona o osiguranju depozita u bankama BiH, jer se odnosi na poslovnu tajnu, kao i da je upitno pozivanje na odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka, s obzirom da tužitelj nije tražio ničije lične podatke. Ističe da lični podaci koji se navode u ugovorima o djelu, nisu predmet njegovoj interesovanja u konkretnom predmetu. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženoj na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu tužena predlaže da se ista kao neosnovana odbije.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu proizlazi da se tužitelj dana 02.04.2014. godine obratio tuženoj sa zahtjevom za dostavu informacija, i to kopija svih ugovora o djelu koje je tužena zaključila u 2012. i 2013. godini. Tužena je dopisom od 08.04.2014. godine obavijestila tužitelja da je u 2012. i 2013. godini imala zaključena dva ugovora o djelu, i to: jedan za poslove knjigovodstvenog evidentiranja promjena na protfelju Fonda za osiguranje depozita i neophodnih korekcija za finansijske 2011. i 2012. godine, po modelu efektivne kamatne stope radi potpunog prilagođavanja MRS -39, te drugi za poslove izrade aktuarske analize, kao i da je ukupna vrijednost ugovora 17.000,00 KM. Nadalje, tužena je u istom dopisu navela da, kako detaljniji podaci predstavljaju poslovnu tajnu u smislu člana 20. Zakona o osiguranju depozita u bankama BiH, a u smislu odredbe člana 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka, davanje

ličnih podataka nije moguće bez saglasnosti nosica podataka, to nisu u mogućnosti dostaviti kopije ugovora. Na navedenu odluku tužene, tužitelj je dana 25.04.2014. godine izjavio žalbu, koja je osporenim rješenjem tužene odbijena kao neosnovana.

Iz razloga osporenog rješenja proizlazi da je, obzirom da zahtjev za pristup informacijama nije bio podnesen na propisanom obrascu dostupnom na web site-u, na isti odgovoreno dopisom, a ne rješenjem ili zaključkom. Nadalje, kako to proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja, odgovor tužene, suštinski predstavlja djelomično odobravanje pristupa informaciji u smislu odredbe člana 14. Zakona o slobodi informacijama BiH, te odgovor sadrži i razloge zašto nije bilo moguće udovoljiti zahtjevu u potpunosti. Po nalaženju tuženog, broj ugovora, njihova vrijednost, te predmet ugovora su sasvim dovoljni podaci za podnosioca zahtjeva, dok su podaci koji nedostaju: imena i prezimena strana, njihovi JMBG, brojevi računa i naziv banke, a što je obrazloženo pozivom na odredbu člana 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Žalba tužitelja je odbijena, jer bi samim dostavljanjem traženih podataka tužena postupila suprotno odredbama člana 20. Zakona o osiguranju depozita u bankama BiH, i člana 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Međutim, pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja dovedena je u pitanje navodima tužbe i stanjem u spisu predmeta. Zaključak tuženog organa je nepravilan i nezakonit i posljedica je pogrešne primjene materijalnog prava, nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te je u konačnici imalo za posljedicu donošenje pogrešnog zaključka o odlučnim pravno relevantnim činjenicama.

U konkretnom slučaju, tužitelj je od tužene Agencije za osiguranje depozita BiH, zahtijevao pristup informacijama koje su pod njenom kontrolom, a koje po stanovištu ovog Suda, po svojoj prirodi sadrže i podatke i informacije koje ne potpadaju pod poslovnu tajnu u smislu člana 20. Zakona o osiguranju depozita u bankama BiH („Službeni glasnik BiH, broj 20/02 do 58/13), niti je pravilno primijenjena odredba člana 17 Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj 49/09 do 89/11) u smislu saglasnosti nosioca podataka.

Odredbom člana 20. Zakona o osiguranju depozita u bankama BiH (Poslovna tajna Agencije) je propisano da: (1) Članovi Upravnog odbora Agencije, direktor i direktori filijala kao i svi uposleni Agencije, te sve druge osobe koje je angažirala Agencija u svom poslovanju i sve druge osobe koje obavljaju poslove na kratkoročnoj osnovi, obavezni su čuvati, kao poslovnu tajnu, sve informacije do kojih dođu u okviru svog posla. (2) Obaveza iz stava 1. ovog člana traje i po prestanku radnog odnosa, angažmana ili članstva u Upravnom odboru ili zaposlenja bilo koje vrste u Agenciji. (3) Jedino Agencija može odobriti otkrivanje poslovne tajne u krivičnom postupku pred nadležnim sudom za osobe iz stava 1. ovog člana. Tužena je, iako se u osporenom rješenju poziva na citirane odredbe, dala paušalnu ocjenu ovakve primjene navedenog zakona, iz razloga što nije obrazložila kako je došla da zaključka da traženi podaci predstavljaju poslovnu tajnu, a takvu ocjenu ne sadrži ni dopis prvostepenog organa. Tužena je postupila i u suprotnosti sa odredbom člana 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 29/02 do 41/13) kojom je propisano da se u obrazloženju drugostepenog rješenja moraju ocijeniti i svi navodi žalbe. Žalbeni prigovor tužitelja da je odredbe Zakona o osiguranju depozita u bankama u BiH stavljene ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH nije raspravljen od strane drugostepenog organa, osim

paušalnog navoda da bi udovoljavanjem zahtjeva tužitelja bilo postupljeno suprotno odredbi člana 20., pri tom ne navodeći u čemu bi se ta povreda sastojala, odnosno ne navodeći koji su tom razlozi zbog kojih spomenuti navod iz žalbe nije usvojen. Naime, u drugostepenom rješenju, s obzirom na ulogu žalbenog postupka, drugostepeni organ mora obrazložiti sve što je bitno proizašlo o činjeničnom i pravnom stanju na temelju razmatranja prvostepenog rješenja, žalbe i cijelog spisa, a što je u konkretnom predmetu propustio uraditi.

Odredbom člana 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj 49/06 do 89/11) (Davanje ličnih podataka trećoj strani) propisano je: (1) Kontrolor podataka ne može dati lične podatke trećoj strani prije nego što o tome obavijesti nosioca podataka. Ako nosilac podataka ne odobri davanje ličnih podataka, oni se ne mogu otkriti trećoj strani osim ako to nije u javnom interesu. (2) Kontrolor ličnih podataka ovlašten je lične podatke dati na korištenje trećoj strani na osnovu pisanog zahtjeva treće strane ako je to potrebno radi obavljanja poslova u okviru zakonom utvrđene nadležnosti ili ostvarivanja zakonitih interesa treće strane. (3) Pisani zahtjev mora sadržavati svrhu i pravnu osnovu za korištenje ličnih podataka, te vrste ličnih podataka koji se traže. (4) Zabranjeno je davanje ličnih podataka na korištenje trećim stranama za čiju obradu, odnosno korištenje nisu ovlašteni prema odredbama čl. 5. i 6. ovog Zakona, te ako je svrha za koju se lični podaci traže na korištenje suprotna odredbi člana 4. ovog Zakona. (5) Kontrolor podataka vodi posebnu evidenciju o ličnim podacima koji su dati na korištenje trećim stranama i svrsi za koju su lični podaci dati. (6) Nosilac podataka ne može ostvariti pravo na blokiranje ili uništavanje ličnih podataka ako kontrolor ima obavezu da obradi podatke prema posebnom zakonu ili ako bi time bila narušena prava trećih lica. Prvostepeni organ u svoj dopisu, kao i drugostepeni u pobijanom rješenju, a u odnosu na navedeni član, iznose samo paušalnu tvrdnju da bi udovoljavanjem zahtjeva tužitelja dovelo do povrede istog člana, pri tom ne dajući obraloženje u kojem vidu, osim navoda (prvostepenog rješenja) da to nije moguće bez saglasnosti nosioca podataka. Imajući u vidu odredbu člana 17. citiranog zakona, tužena je, kao kontrolor ličnih podataka, ovlaštena dati isti na korištenje tuženoj, kao trećoj strani, a na osnovu pisanog zahtjeva, a koji je tužitelj i podnio. Isto je i potrebno radi ostvarivanja zakonitih interesa tužitelja, i to kao organizacije, koja u skladu sa partnerskim organizacijama, a u okviru inicijative Partnerstvo za otvorenu vlast, sprovodi istraživanje o dostupnosti javnih informacija. Tužitelj je svoj pravni interes naveo u zahtjevu za pristup informacijama, navodeći još i da je cilj navedene inicijative podstaći vlasti širom svijeta da preduzmu konkretne mjere kako bi se unaprijedila transparentnost i odgovornost javnih institucija, učešće građana u donošenju odluka i korištenje novih tehnologija za što bolju javnu upravu, kao i radi promovisanja principa transparentnosti rada vlasti, sa naglaskom na pravovremene, sveobuhvatne i javno dostupne informacije, te ispunjavanje osnovnih standarda otvorenosti podataka. Dakle, navedeni zahtjev sadrži svrhu i pravnu osnovu za korištenje ličnih podataka, kao i vrste ličnih podataka koji se traže.

Odredom člana 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Pravo na obradu ličnih podataka bez saglasnosti nosioca podataka) propisano je da Kontrolor može obrađivati podatke, bez saglasnosti nosioca podataka, ako je ispunjen jedan od sljedećih uslova, i to, konkretno: e) ako je neophodna zaštita zakonitih prava i interesa koje ostvaruje kontrolor ili treća strana, i ako ova obrada ličnih podataka nije u suprotnosti s pravom nosioca podatka da zaštiti vlastiti privatni i lični život; f) ako je

neophodno za izvršavanje legitimnih aktivnosti političkih stranaka, pokreta, udruženja građana, sindikalnih organizacija i vjerskih zajednica osim gdje prevladavaju interesi za osnovna prava i slobode nosioca podataka nad aktivnostima, posebno pravo na privatnost u odnosu na obradu ličnih podataka. Imajući u vidu navedenu odredbu, tužena je prilikom donošenja, kako prvostepenog, tako i drugostepenog rješenja, pogrešno primijeniti navedeni materijalno-pravni propis, odnosno zakon. Naime, tužena je, a imajući u vidu i paušalnu tvrdnju da ne postoji saglasnost nositelja podataka, postupila suprotno Zakonu o zaštiti ličnih podataka. I u slučaju uskraćivanja odobrenja, tužena je bila dužna, dokazati da otkrivanje ličnih podataka nije u javnoj interesu, a imajući u vidu odredbu člana 17. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka, odnosno zakonskog prava tužene da iste može otkriti i u slučaju nepostojanja odobrenja od strane nositelja ličnih podataka. Dakle, s obzirom da tužena ima pravo da otkrije podatke i bez saglasnosti nositelja podataka, u njenoj je obavezi da navede koje su to činjenice koje bi ukazivale da isto nije u javnom interesu, a što je tužena propustila uraditi. Nadalje, tužena je bila u zakonskoj obavezi, a u smislu odredbe člana 6. tačka e) i f) da ukaže na postojanje činjenica u vezi sa propisanim uslovima, a u slučaju njihovog neispunjenja ne bi mogla da obrađuje podatke, bez saglasnosti nosioca podataka. Odnosno, tužena je bila u obavezi da dokaže da bi obrada ličnih podataka bila u suprotnosti sa pravom nositelja podataka za zaštiti vlastiti privatni i lični život, kao i da isto nije neophodno radi izvršavanja legitimnih aktivnosti, i to tužitelja (kao udruženja građana), kao i da su u tom slučaju prevladavali interesi za osnovna prava i slobode nositelja podataka nad aktivnostima, posebno prava na privatnost u odnosu na obradu ličnih podataka, a što je sve tužena propustila uraditi.

Nadalje, odredbom člana 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 28/00 do 100/13) kao cilj ovog zakona propisano je: a) ustanoviti da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promovira veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces; b) ustanoviti da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave informacije; i c) omogućiti svakom fizičkom licu da zatraži izmjenu, i daje komentar na svoje lične informacije pod kontrolom javnog organa. Odredbom člana 2. istog zakona propisano je da se ovaj zakon tumači s ciljem da olakša i promovira u najvećoj mjeri i bez odlaganja objavljivanje informacija pod kontrolom javnog organa po najnižoj prihvatljivoj cijeni. U skladu sa članom 4. ovog zakona, svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, a ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u ovom zakonu. U skladu sa članom 5. istog zakona, izuzetak od objavljivanja informacije utvrđuje se na osnovu ispitivanja svakog pojedinačnog slučaja, i to samo u slučajevima, kad javni organ utvrdi izuzetak u smislu člana 6, 7. ili 8. ovog zakona za cijelu informaciju ili dio informacije, i odredi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9., da objavljivanje informacije nije od javnog interesa. U skladu sa članom 8. citiranog zakona, a koji se odnosi na izuzetak kod zaštite privatnosti, nadležni javni organ će utvrditi izuzetak kada opravdano utvrdi da tražene informacije uključuju lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica, dok će, u skladu sa ispitivanjem javnog interesa, u skladu sa članom 9. Zakona, nadležni javni organ

objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrđeni izuzetak u smislu člana 6, 7. ili 8., ako je to opravdano javnim interesom, i uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koji mogu prosteći iz toga. Imajući u vidu navedene propise, ovo sudsko vijeće nalazi da je tužena propustila primijeniti citirani zakon. Naime, pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u ovom zakonu. Tužena je, nadalje, propustila da, nakon ispitivanja ovog slučaja, ocijeni da li su ispunjeni zakonski uslovi predviđeni za utvrđivanje izuzetka, a s obzirom da je samo djelomično udovoljila zahtjevu tužitelja, i to za cijelu informaciju ili dio informacije. Nadalje, ovaj Sud je stava i da je tužena bila u obavezi, u skladu sa odredbom člana 9. predmetnog zakona, da utvrdi da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom. Naime, imajući u vidu da se ovaj zakon tumači s ciljem da olakša i promovira u najvećoj mjeri i bez odlaganja objavljivanje informacija pod kontrolom javnog organa, to je javni organ (tužena) u obavezi da preduzme sve kako bi olakšala pristup informacijama, ili dati obrazloženi razlog, zasnovan na zakonskim odredbama, o razlogu odbijanja. Takva obaveza podrazumijeva i obavezu tužene da ispituje postojanje opravdanog javnog interesa da se takva informacija objavi i u slučaju utvrđenog izuzetka, pa u slučaju postojanja takvog interesa informaciju objavi, a u slučaju nepostojanja interesa, odbije tražitelja informacija sa zahtjevom. U konkretnom slučaju tužena nije postupila na navedeni način, i nije se upustila u utvrđivanje opravdanog interesa, niti u utvrđivanje izuzetaka, čime je propustila primijeniti zakon koji se imao primijeniti, a koje bi postupanje tužene učinilo zakonitim. Tužena je također, a kako osnovano ističe tužitelj, propustila primijeniti član 10. navedenog zakona, koji podrazumijeva da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak (Sud napominje da je tužena propustila da utvrdi izuzetak) nadležni javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija. Ovakvo razdvajanje, prema stavu ovog Suda, ne bi informacije učinilo nerazumljivim.

Iz navedenih propisa se, prema stanovištu ovog Suda, nesporno proizilazi da informacije sa podacima koji se odnose na broj lica, koje uključuju i imena i prezimena tih lica, kao i druge podatke koje nadležni javni organ kao kontrolor obradjuje u skladu sa principima iz člana 4. odnosno propisima člana 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Suprotno postupanje tuženog u konkretnoj pravnoj stvari, nije u skladu ni sa osnovnim ciljevima ovog zakona, prema kojim principima između ostalog, informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup tim informacijama promoviše veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces, u skladu s kojim su dužni postupati javni organi na cijelom prostoru Bosne i Hercegovine. Na osnovu svega navedenog, ovaj Sud je stanovišta da je pri rješavanju konkretne upravne stvari, tužena – Agencija za osiguranje depozita BiH, pogrešno primijenila materijalno pravo iz čega je izveden pogrešan zaključak, zbog čega je tužbu tužitelja trebalo uvažiti, osporeno rješenje poništiti, i predmet vratiti na ponovni postupak u skladu sa zakonom. U ponovljenom postupku, tuženi će zahtjev tužitelja riješiti primjenom relevantnih materijalnih propisa i u skladu sa pravilima postupka koja su od uticaja na rješavanje ove pravne stvari i zakonom, pri čemu će postupiti onako kako je navedeno u ovoj presudi, i donijeti novi upravni akt.

Imajući u vidu da tužitelj nije odbijen sa zahtjevom iz razloga što isti nije podnesen u određenoj formi (propisani obrazac dostupan na web site-u tužene), to isto nije ni potrebno posebno obrazlagati. Međutim, Sud ipak smatra potrebnim istaći da je forma zahtjeva za pristup informacijama propisana odredbom člana 11. Zakona

o slobodi pristupa informacijama, te da se ista ne može propisati (ograničavati) podzakonskim aktom, a time ni aktom tužene pod nazivom „Vodič o pristupu informacijama.

Iz svega izloženog, ovaj Sud je našao da je tužba tužitelja osnovana, zbog čega je primjenom člana 37. stavovi 1., 2. i 3. u vezi sa članom 34. stav 2. ZUS BiH, odlučio kao u dispozitivu rješenja.

Odluku o troškovima sudskog postupka u iznosu 700,00 KM, Sud je donio primjenom člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH, članom 4. i 5. stav 1. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj 39/03), i tarifnim brojem 3. Tarife o nagradama i naknadi troškove za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05). Sud nije prihvatio zahtjev tužitelja za naknadu troškova za presudu u upravnom sporu, iz razloga što se taksa na presudu, saglasno članu 6. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom BiH, plaća samo kad Sud odbije tužbu, kao i zahtjev tužitelja u skladu sa Tarifnim brojem 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata, iz razloga što u spisima predmeta nisu priloženi dokazi o obavljenim sporednim radnjama u vezi sa ovim upravnim sporom.

ZAPISNIČAR
Natalija Peštović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Jadranka Brenjo

